bloc-notes

CHESTIA ZILEI

Care va fi viitoarea activitate a arbitrilor?

Mai sunt trei săptămâni până la începerea campionatului şi ne întrebăm ce au devenit toate proectele frumoase cari ne-au fost anunţate în legătură cu viitoarea activitate a arbitrilor.

S'a vorbit de o serie de măsuri administrative în legătură cu delegările şi s'au promis măsuri pentru reorganizarea corpului printr'o nouă selecţionare a efectivului actual.

Am aşteptat toată iarna, am comentat numeroasele proecte cari ne-au fost aduse la cunoştinţă, iar atunci când a fost cazul, am dat câteva sugestii.

Care este rezultatul acestor preparative şi, mai ales, al discuţiilor în jurul diferitelor proecte?

Nu s'a întreprins nimic pozitiv, nu s'a luat nici o măsură de îndreptare, astfel că la reluarea campionatului problema arbitrilor va fi în stadiul, în care noi am lăsat-o la sfârşitul toamnei trecute.

Sau poate că, între timp, conducerea arbitrilor s'a convins că numai există nici o problemă şi atunci a abandonat toate iniţiativele în stare de proect?

Refuzăm să credem acest lucru, mai ales că în discuţiunile angajate de noi cu numeroşi oficiali, toţi ne-au împărtăşit îngrijorarea că proba oficială bate la uşă şi nimic pozitiv nu s'a întreprins în direcţia unei ameliorări pe planul arbitrilor.

Socotim că se comite o mare greşală, prin amânarea fără termen a soluţionării acestei probleme.

Ne aşteaptă un campionat foarte dificil, un campionat în care nu se poate preciza unde se va opri deslănţuirea de pasiuni. Elementul esenţial care trebue asigurat returului este o bună funcţionare a arbitrilor.

Comisia Campionatului Naţional pregăteşte măsurile de rigoare ca proba oficială să se poată desfăşura în bună ordine. Am auzit de un sistem nou de sancţiuni, am fost informaţi de măsurile administrative cari se vor lua neîntârziat pentru evitarea incidentelor şi împiedicarea publicului dela excese. Aplaudăm toate acestea, le socotim ca bune, dar, în acelaş timp, nu putem să nu ne exprimăm teama că neschimbându-se partea mai caracteristică a cauzelor, efectele vor fi inevitabile.

Măsurile luate de C. C. N., trebuiau să fie paralele cu măsurile organizaţiei arbitrilor. Tot ce se face în domeniul administrativ, va fi paralizat de lipsa oricărei îndreptări în domeniul arbitrilor.

Consemnând aceste observaţii, socotim că facem un real serviciu organizaţiei arbitrilor.

Noi am susţinut întotdeauna cererile arbitrilor, le-am justificat supărarea faţă de public, pontifi şi conducători, pentru tratamentul la care au fost supuşi de multe ori pe nedrept.

In momentul de faţă trebue să constatăm că pasivitatea lor în direcţia unei ameliorări, constitue argumente pentru adversarii arbitrilor.

LIS.

De la lume adunate

UN CAMPIONAT ORIGINAL

In Mexic, s'a petrecut luna trecută un episod tragicomic, care merită să fie relevat.

In analele atletice ale lumii întregi nu s'a înregistrat încă vreodată mentalitatea mexicanilor în materie de sport. La Vera Cruz se disputau concursurile atletice pe 100 metri. Favoriţii probei erau doi alergători cari aparţineau unor grupări rivale, ale căror suporteri se băteau oridecâteori era în discuţie chestiunea supremaţiei.

A venit finala. La darea startului, unul din cei doi concurenţi a luat o astfel de plecare, în cât la jumătatea parcursului avea un avans de şase metri, avans pe care îl mărea continuu. La 80 metri, conducea cu opt metri. Victoria lui devenise o certitudine. Acest fapt se înţelege că numai pe placul echipei adverse nu putea fi. Fără să piardă timp, un fanatic puse mâna pe un «lasso» şi, în ochii înmărmuriţi ai celorlalţi spectatori, îl aruncă asupra alergătorului. Acesta se prăvăli la pământ. Ceeace nu împiedecă pe adversarul său să câştige campionatul.

Ce a urmat după alergare nu mai este necesar să fie descris... Intervenţia poliţiei nu a putut să calmeze spiritele nici după o oră.

UN ARBITRU CARE NU SE SPERIE...

Americanii sunt poate singurii oameni pe lume care nu prea ştiu ce vor. Nu de mult, un boxeur îmbătrânit, care din punct de vedere al posibilităţilor pugilistice nu reprezenta mare lucru, s'a făcut luptător. Deşi nu avea habar de meseria pe care şi-a ales-o, a vrut să debuteze printr'o victorie. Arbitrul şi juriul nu erau însă de aceiaş părere şi după o oră de luptă a fost declarat învins. George Coberley (acesta este numele boxeurului) era însă convins că verdictul îl nedreptăţea, imediat ce arbitrul îi aduse la cunoştinţă decizia, s'a repezit asupra lui şi în iuţeală îl făcu knoch-out. Aceiaş soartă avură şi secunzii adversarului care interveniseră spre a salva pe arbitru.

La un alt match, acest irascibil luptător îşi găsi naşul. Spre marea lui ghină, arbitru era faimosul Jack Sharkey. La o observaţie a arbitrului, fostul boxeur răspunse că luptă după cum îi convine.

Adăogă că nu este dispus să primească lecţii şi că este vai de arbitru dacă îl va supăra. Sharkey nu răspunse nimic şi luptătorul continuă să-şi vadă de treabă, cu dese abateri dela regulament. Sharkey îi atrase din nou atenţia.

Luptătorul, supărat, se repezi asupra arbitrului. Inainte însă de a-şi da seama ce are de făcut... o directă de dreapta a lui Sharkey îl expediă fulgerător pe podea. Coberly rămase întins două minute bune...

La Predeal...

... trimisul nostru special d. Camil Morţun, urmăreşte pe ski, alături de d-nii dr. Rudeanu, secretar general al F. R. S. S. şi ing. Nicolau dela Prahova-Ski-Club (Ploeşti) desfăşurarea concursurilor

Crosse în maxilar şi puckuri în nas...

Mult zgomot pentru... 0-0!

Niciodată hockeyul nu va progresa, niciodată nu vom înregistra la acest sport asistenţe impresionante.

Dece? Fiindcă tribuna dela Oteleşanu e făcută pentru 500 de persoane, iar intrarea!... Ah! intrarea...

Oine-a reuşit eri să intre la hockey, a păţit ce-am păţit eu şi d-ta şi toată lumea.

Pentrucă vedeţi, la patinoarul Oteteleşanu s'a lucrat cu o ingeniozitate remarcabilă. Dacă ai bilet cumpărat depe la ora 6 seara, trebuie să aştepţi până ce lumea din faţa ta se caută de mărunţiş sau se ceartă cu casieriţa. Aşa că până să vândă d-ra casieriţă zece bilete, se adună o coloană de câteva sute de spectatori, cari dacă vor să vadă un match de hockey, n'au decât să-şi rupă nasturii dela paltoane şi să lase la înghesuială un galoş sau un şoşon — depinde de ce poartă...

In colo, organizarea a fost ireproşabilă. Mai cu seamă din punctul de vedere al temperaturii, care a fost de o clemenţă nebănuită cu spectatorii, care şi-au permis şi luxul de a scoate mănuşile. Totuşi unii se poartă... cu mănuşi:

— Imi permiteţi, dacă nu vă supăraţi şi aveţi gentileţea...

Nici nu ştiu cum a intrat atâta lume pe simulacrul acela de poartă. Cert este însă că e multă lume. Foarte multă.

E derby-ul campionatului de hockey şi sportivii n'au vrut să scape ocazia de a aplauda cel mai proaspăt campion naţional de hockey.

După cum am mai spus, temperatura e blândă ca un mieluşel, încât blănurile de vulpe, biber, lutru şi alte animale din junglă, au devenit nişte biete anacronisme. Nimeni nu tremură de frig, nici un fel de clănţăneală. Nici măcar o ureche degerată. Totuşi un domn bate din picioare, deşi e cald şi are şoşoni.

— Dece dansezi, dragă, că nu e frig deloc?

— Nu mi-e frig, dar am rămas cu un tic nervos dela matchurile din iarna trecută...

Galeriile — nelipsite — au început să se formeze, deşi mai e o jumătate de oră până la match.

— Bravo Bragadirul!

— Bravo Telefoanel!

Tribuna e în preajma unui eveniment mare. Suporterii sunt decişi să dea şi ei în tribună o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Cred că Bragadiru o să aibă galerie mai mare!

— Ce te face să crezi asta?

— E firesc, mai toată lumea bea bere...

— In cazul acesta Telefoane n'o să aibă nici un om care să-i facă galerie...

— Dă-mi voie să te'ntreb şi eu, dece?

— Păi există vreun om, care să bea telefoane?!...

Mai sunt vreo zece minute până să înceapă matchul. Adăugând şi întârzierile cari nu pot să lipsească dela hockey, înseamnă că mai am timp să dau o şuetă cu d. Bucur Bârsu, preşedintele ligii de sud la football. Ca să fim în notă, discutăm de hockey.

D. Bârsu deschide focul.

— Ce zici de echipa naţională?

— E bună. Cea mai bună pe care-o putem face.

— Dar cea mai bună... e chestia cu oficialii.

— Adică?

— Nu'nţeleg dece pleacă trei oficiali, când la football, care e un sport niţeluş mai desvoltat ca hockey-ul, nu pleacă decât doi...

Eram cât p'aci să fac un calambur, dar m'am gândit că'n materie de deplasări, orice glumă e deplasată.

Insfârşit. Au început să alunece telefoniştii şi apoi bragadiriştii.

D. Dan Simionescu — tot pe patine — a pus jucătorii 'n front şi le ţine un discurs. Probabil că le recomandă să joace «fair».

(Continuare în pag. 5-a)

Interviewul nostru

GAVRIL GODRY

cei mai talentat săritor de ski
Un vis frumos care se împlineşte...

Federaţia română de ski a primit o invitaţie din partea federaţiei jugoslave de a trimite un săritor care să se specializeze în sărituri.

La Planica, unde există cea mai mare trambulină din lume, s'a deschis un curs de perfecţionare, care a început la 1 Februarie şi se va termina la 1 Aprilie.

Acest curs, condus de unul din cei mai buni specialişti norvegieni şi jugoslavi, va aduna la Planica pe cei mai buni săritori din Europa.

Federaţia noastră va trimite, după toate probabilităţile, pe tânărul G. Godry dela I. A. R. campion naţional şi unul din elementele noastre cele mai de valoare.

Godry va fi trimis pe o perioadă de 10-15 zile, iar la reîntoarcerea în ţară va deveni instructroul oficial pentru sărituri.

Godry va părăsi ţara la 1 Martie.

O prezentare a lui Godry

«Godry, un băiat cu multă tragere de inimă pentru ski, membru al grupării I. A. R. din Braşov, a muncit mult la Vatra Dornei, ca să scoată un rezultat bun. A fost însă urmărit de ghinion. Plecând în recunoaşterea drumului sub poalele muntelui Ouşorul spre a examina pista de coborâre, a fost prins de ploaia rece şi a răcit.

A concurat în starea aceasta, cu temperatură şi dureri în gât, dar cu o voinţă de fier şi a reuşit să se plaseze al 4-lea în combinata de Slalom-coborâre.

Face ski de 8 ani. In 1936 a luat campionatul la sărituri fiind clasat primul la combinata sărituri-fond.

Născut în comuna Cernatu de lângă Braşov, Godry este de meserie fotograf.

— E un excelent săritor — ne-a spus d. colonel Pălăngeanu.

Dar să-l lăsăm pe Gödry să vorbească.

— «Am avut speranţa» că mă voi clasa primul şi că voi lua campionatul. Aveam un antrenament desăvârşit.

Dar m'a urmărit ghinionul. Răcit, nu am mai putut face nimic. La fond a trebuit să abandonez din cauza durerilor în gât.

La 14 Februarie la Bolnoc lângă Braşov sunt însă concursurile de sărituri speciale, organizate de F. R. S. S.

Vă dau asigurări că veţi auzi de mine cu acest prilej.

Aşi vrea să plec în streinătate, să mă specializez în sărituri.

Simt o deosebită atracţie pentru acest sport pentru care am talent şi pe care l-am învăţat singur, fără ca cineva să-mi arate.

Iubesc ski-ul şi cred că visul de a mă putea perfecţiona pe o trambulină streină, mi se va realiza cu ajutorul federaţiei şi a clubului sub ale cărei culori concurez...»

Visul lui — după cum am arătat — s'a împlinit!

Federaţia îl va trimite la Planicka.

Tradiţia-trista tradiţie-se repetă!..

(Continuare din pagina I-a)

greveze inutil bugetul echipei naţionale de hockey, să ia nemeritat locul unui selecţionabil util, şi mai tânăr care — deci are ce învăţa la Londra, şi să bălţeze cazierul imaculat al hockey-ului, cu un caz de nouă şi intolerabilă contravenţie la regulile bunelor maniere sportive.

Ştim, desigur. Londra este o Capitală cu irezistibile atracţiuni. O metropolă care merită să fie vizitată.

Dar atracţiunea aceasta nu trebue să frângă posibilităţile noastre de bună reprezentare. Nu trebue să toarne în entuziasmul unei echipe naţionale, leşia unei prezenţe inutile.

Manevrele jucătorilor şi ale cluburilor în operaţiunea selecţionărilor, trebuesc sistate.

La prora conducerii hockeyului se află autoritatea experimentată şi inflexibilă a unui vechiu şi încercat cârmaciu: d. Neagu Boerescu. In cronicul sportului românesc, d. Boerescu îşi are un loc de autorizat prestigiu. Nici când, d-sa, nu s'a lăsat săltat din şleaul drumului pe care l-a socotit cel drept.

Nu putem crede, deci, — în cazul când selecţionarea echipei naţionale de hockey a fost într'adevăr influenţată — că manevra aceasta n'a avut să lupte mult şi dârz cu rezistenţa d-lui Boerescu.

A capitulat d. Boerescu?... Nu credem. Căci d-sa mai are încă posibilitatea unei reveniri.

Echipa n'a plecat încă. Şi chiar la Londra — demonstrativ — „excursionistul" cu influenţe şi complicităţi de club, poate fi lăsat să se odihnească pe marginea patinoarului sau să se plimbe de-alungul Tamisei, pentru a i se respecta singura justificare a prezenţii sale la Londra.

Fiindcă în echipa de hockey care pleacă astăzi la Londra, nu avem nevoe de echipieri cu calităţi „administrative". Avem nevoe de jucători tineri, cu calităţi „atletice", actuale speranţe şi viitoare vedete, cizelate de şcoala campionatului mondial dela Londra.

Iar la întoarcere, odată cu dosarul pring-pongului, va putea fi redeschis şi acest nou dosar cenuşiu, din luminoasa existenţă de până acum a sportului românesc...

Şt. Radu

Carnavalul sportiv

GRUPAREA Ed. fizică Armeană organizează un mare bal anual în seara zilei de 13 Februarie a. c. în saloanele «Roiy».

CULISELE

De când şomează (importanta activitate pugilistică de acum l-a obligat la această nouă şi nobilă «ocupaţiune»), Spakow n'o duce rău. Dimpotrivă.

Numai are resursele din timpul marilor sale burse. Este adevărat. Intotdeauna însă, are porte-feuilles-ul bogat. Şi, ca deobiceiu, nu îşi economiseşte banii.

De unde aceşti bani? Nu ştiu. Ne fiind agent la fisc, nici nu mă interesează.

Intâmplător însă, am dat de curând de firul unei «afaceri» care i-a furnizat lui Spakow o importantă cantitate de bilete albastre. Şi cum formula este într'adevăr interesantă, o inserez mai jos pentru uzul amatorilor de venituri corecte, dar facile...

D. Moţi Spakow (a se remarca tonul protocolar pe care îl utilizez cu fostul campion naţional), nu mai este campion. A abandonat titlul de bună voe. Boxeur însă este. (Anumiţi prieteni pretind că nu mai este nici boxeur...). Aceasta însă, nu are nici-o importanţă.

Acum câteva săptămâni a apărut la Royal — venind din Italia — un tânăr brunet, fonf, bine îmbrăcat, de naţionalitate italiană şi de religie dubioasă.

A întrebat generic şi grijuliu:

— Parlat la lingua italiana?...

— Evidement!... l-a întâmpinat Spakow... în franţuzeşte.

După 10 minute de introducere, d. Burnetti a precizat scopul real al excursiei sale, în România:

— Vreau să organizez o gală de box, în Bucureşti.

Dar unde să se poată organiza o gală de box, în toiul iernii?... La Arenele romane!

Câteva zile, italianul s'a plimbat între «Royal» şi «Finochi» escortat de Moţi şi de... notele de plată ale celor două restaurante.

Apoi şi-a amintit autoritar:

— Facem gala sau nu?... Eu am venit aici pentru chestiuni de box...

— Facem!... l-a asigurat Moţi.

Şi ca să facă într'adevăr ceva de box, i-a prezentat italianului o roşcată şi vaporoasă... baletistă dela Cărăbuş, ale cărei calităţi... pugilistice le verificase în două săptămâni de matchuri quasi-conjugale... şi de zgârieturi strict atletice.

O săptămână, d. Burnetti nu şi-a mai amintit de gală. După 7 zile de excursii nocturne şi sentimentale însă, — în compania roşcatei baletiste — a avut surpriza să constate că-şi epuizase toate fondurile destinate galei.

Prietenii, cari au aflat de această aventură, i-au făcut lui Moţi oarecari reproşuri:

— Se face, măi Moţi?... Să-l pui să-şi cheltuiască banii cu o baletistă?

— Ei şi?... a mârâit candid Spakow. Dacă făcea o gală de box nu tot îşi pierdea banii?... Cel puţin, aşa, a profitat ceva...

D-l Burnetti însă — ca orice italian — este ambiţios. N'a renunţat la gală.

— O facem!... l-a aprobat Spakow. O facem sigur...

D-l Burnetti însă, care a băgat de seamă că nu există sală de organzări mari în Bucureşti, a riprostat prudent:

— Bine, bine, o facem. Dar unde?

— La Arene!... a explodat Moţi, congestionat de oportunitatea inspiraţiei. La noi vin spectatori şi iarna, în aer liber.

— Adevărat?

— Bine înţeles!... Nu vezi câtă lume vine la... hockey?

Sfătuit şi de roşcata reprezentantă a Cărăbuşului, d. Burnetti a găsit soluţia genială.

— Şi, şi!... O facem la Arenele romane!...

Iar aseară — condus la gară de Moţi — a plecat în Italia să aducă fonduri noui pentru noua organizare...

Castor

Jack Dempsey despre viitorul campion mondial de box

Se cunoaşte vâlva extraordinară în jurul „cazului James I. Braddock". Deţinătorul titlului mondial, a ezitat până acum să întâlnească orice adversar, pe motive diferite: bolnav, rănit, indisponibil, etc., etc.

In privinţa devaluării titlurilor mondiale, marele ziar francez „L'Auto" face actualmente o mare anchetă în Statele-Unite. Corespondentul ziarului a cerut opinia lui Jimmy Johnston şi Mike Jacobs, cei doi mari proomotori ai boxului american. Iată cum descrie el întrevederea cu ei:

„Când vă primeşte în biroul său, Jimmy Johnston vă oferă o ţigară şi un fotoliu şi vorbind, începe să gesticuleze, însoţind fiecare frază cu un gest.

L-am întrebat pentru ce a permis lui Braddock să rămână atâta timp fără să-şi apere titlul. Răspunsul lui a fost:

— Braddock este unul din boxeurii cei mai rău menajaţi din câţi cunosc. De fiecare dată când i s'a propus un adversar, Joe Gould, care este, după cum ştiţi, managerul lui Braddock, a refuzat. Pentru a vorbi de campionul „meu" (Johnston îl numeşte pe Braddock campionul „său" de drept, pentru că are cu el un contract de exclusivitate), trebue să accentuez că el s'a angajat să-şi apere titlul pentru prima dată într'o luptă organizată de Madison Square Garden.

Părăsind biroul lui Jimmy Johnston — continuă ziaristul — ne-am dus la Mike Jacobs, promotorul lui „Twentieth Century Sporting Club". Mike Jacobs este numit „succesorul lui Tex Richard" sau „unchiul Mike" sau mai bine „Mike cel taciturn". El este omul care a organizat cele mai mari matchuri din America în ultimii doi ani.

Iată răspunsul lui:

— Titlul mondial? Un cuvânt zadarnic"...

Unchiul Mike tace un moment, pentru a continua apoi:

— Luaţi pe Joe Louis „al meu", (el spune Joe Louis „al meu" la fel cum Johnston spune Braddock „al meu") are el nevoie de un titlu, pentru a fi cea mai mare atracţie pugilistică din lumea întreagă?

Pentru mine, deloc, căci eu apreciez „boxeurii „ad valorem". Fără îndoială că Joe merită acest titlu.

In continuare, Mike Jacobs critică regulamentul prea strict al disputării matchurilor de campionat.

— Inainte de a deposeda un campion de titlul său, cum au făcut recent promotorii europeni, pentru simplul motiv că nu şi l-a apărat la data fixată, trebue să se examineze dacă boxeurul a ţinut cu tot dinadinsul să-şi pună titlul în joc. In cazul lui Braddock de exemplu, circumstanţele sunt marea lui inactivitate. Trebue să mă crezi că Braddock nu vrea decât să profite de pe urma titlului său pentru a câştiga bani.

Tot în această chestiune celebrul Jack Dempsey scrie în „Paris Soir" următorul articol:

„S'a anunţat oficial — şi cu excepţia unui mic număr de pesimişti profesionali toată lumea este de acord asupra acestui punct — că James J. Braddock îşi va apăra titlul său de campion mondial la toate categoriile contra vechiului campion Max Schmelling în ziua de 3 Iunie.

Nu putem considera nici pe Jimmy nici pe Max ca tinerei, nici măcar în box. Braddock admite, este adevărat, cu multă părere de rău, că are 30 de ani şi dă ca dată de naştere 6 Decembrie 1906.

Schmeling mărturiseşte, cu un oarecare curaj, că are 31 de ani trecuţi şi că data sa de naştere este 28 Septembrie 1905. Şi rămâne la latitudinea dv. onorat public de a crede ceeace vreţi din exactitudinea acestor date.

Sunt sigur însă că 1937 va fi ultimul an în care vedem pe Braddock şi pe Schmelling pe ring.

Schmelling, vrea cu orice preţ să-şi recapete titlul mondial. Nici un alt campion la toate categoriile n'a putut până azi să reuşească această performanţă, şi este al patrulea boxeur, care încearcă acest lucru, de când se boxează după regulile marchizului Queensberry. Jim Corbett a eşuat de două ori contra lui Jeffries, şi eu însumi n'am putut face nimic în faţa lui Gène Tunney.

Jeffries nu va mai încerca nici odată să-şi recapete titlul. El nu l-a pierdut nici odată în competiţie până la acea dată fatală de 4 Iulie, când după o retragere de cinci ani, s'a prăbuşit înaintea negrului Jack Johnson la Reno.

Nu vreau să vorbesc aci de numeroasele tentative de „recâştigare" din ultimii ani ale lui Sharkey, Carnera, Baer şi mulţi alţii.

Părerea mea este că Max Schmelling este acum unul din cei mai buni grei din lume — poate cel mai bun — în acest moment.

Braddock nu trebue, să fie după părerea mea, campion mondial.

Este un an de când am afirmat că Braddock are o mare şansă asupra lui Schmelling. Era în cea mai bună formă şi părea să fie la apogeul carierii sale dacă continua să boxeze, când Schmelling nu făcea nimic.

Puţin timp după aceea Braddock a fost victima unui acces de reumatism, care a avut drept consecinţă amânarea întâlnirii cu Schmelling. In acel moment am fost obligat să declar că Schmelling, după ce a repurtat victorii în mai multe întâlniri importante, dintre care cea mai mare a fost victoria asupra lui Joe Louis, îl bătea pe Braddock.

Acum am revenit la punctul nostru de plecare.

Punând din nou pe primul plan chestiunea vârstei, Max şi Jim par să fie de forţe egale. Ei sunt aproape de aceiaşi înălţime şi greutate şi amândoi dispun de un curaj formidabil. Nici unul nici altul nu şi-au bătut joc de sănătatea lor, nu au făcut excese şi în afară de anii lor, sunt capabili să reuşească tot ceeace pot face cei de 26 sau 28 de ani.

Numai problema stilului trebue pusă în consideraţie, dacă vrem să desemnăm pe învingător.

Totul depinde de faptul dacă Braddock see va resimţi de atacul de reumatism — şi este foarte posibil acest lucru — şi dacă va face un antrenament serios.

Nu pot face în acest moment decât o singură previziune: sunt sigur că lupta va merge până la limita de 15 reprize. N'aşi putea spune acelaş lucru despre o luptă Braddock-Louis sau Schmelling-Louis.